

**HET
MOOISTE
MEISJE
WAS EEN
JONGEN**

**HET
MOOISTE
MEISJE
WAS EEN
JONGEN**

DARREN BEAU & DIANA STRIBOS

**JUST
PUBLISHERS**

Auteur Darren Beau en Diana Stribos
Copyright © 2021 Darren Beau en Diana Stribos | Just Publishers BV
Uitgever Hans van Maar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Just Publishers BV.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint,
microfilm, digital files or any other means, without written permission from
Just Publishers BV.*

Omslagontwerp Ben Gross
Omslagfoto Diana Stribos
Opmaak Studio Spade
Redactie Jos Jägers
Productie Hanzeboek

ISBN 97890 8975 414 1

NUR 402

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

Inhoud

Voorwoord	7
1. Baard in de keel	9
2. Een rugzakje vol	14
3. Villa Kakelbont	19
4. Sneeuwwitje	22
5. Leven in een verkleedkist	25
6. Toiletbezoekjes	31
7. Vaders	35
8. ‘Mama, ben ik homo?’	40
9. Kussen	48
10. Schuldig!	51
11. Sterven in schoonheid	56
12. De wereld op z’n kop	60
13. Misbruik	63
14. De finale klap	67
15. Parttime meisje	77
16. Waandenkbeelden	87
17. Niet eerlijk!	90
18. Gendergestoord	94
19. Uit de kast	98
20. De grote dag	105
21. Lady Gaga	109
22. Gênante situaties	115

23. Ballen	122
24. Overgang	126
25. Hoe overleef ik de middelbare school?	130
26. Niet welkom	133
27. Meidendingen	136
28. 'Fake it till you make it!'	140
29. Van roddels naar fashionista: Lady Populair	145
30. De confrontatie	150
31. Ongesteld zijn is cool	153
32. Slimmer of dommer?	159
33. Foute jongens	163
34. 'Manwijf!'	169
35. De schokkende waarheid	173
36. Ik kan niet terug	178
37. Stage	181
38. 'Revanche BITCH!'	184
39. Moed	188
40. Trots	195
41. Vrouwelijke hormonen	201
42. Liefdes-vibes op Bali	205
43. Ardhanarishvara, 'de heer die half vrouw is'	212
44. Kleine meisjes worden groot	216
45. Boebies!	221
46. Modellenwerk	223
47. Zij	230
48. Verkering	233
49. De fotoshoot	237
Bijlage: Belangrijke adressen en websites	244
Dankwoord van de auteur	253

Voorwoord

Lieve lezer,

Ik ben Darren en zeventien jaar op het moment dat ik mijn levensverhaal door mijn moeder laat opschrijven. Trots op mezelf ben ik lange tijd niet geweest. Integendeel, ik voelde mij altijd minderwaardig, had het gevoel dat ik niemand was en tot niets in staat. Waar het om gaat is dat we in onze maatschappij alles en iedereen in hokjes plaatsen. Alhoewel die labels je bescherming kunnen bieden, kunnen diezelfde labels ook enorm beperkend zijn en zorgen dat je je vleugels niet durft uit te slaan. Als een kind ergens niet goed in is, wordt daar alle focus op gelegd, met alle frustratie, faalangst en zelfafwijzing als gevolg. Veel beter is het de focus te leggen op de kwaliteiten.

Of jij nu wel of helemaal geen label hebt, ik weet zeker dat je in mijn verhaal dingen zult herkennen uit je eigen leven, dezelfde soort emoties hebt gevoeld of vergelijkbare dingen hebt meegemaakt. Laat dit het bewijs zijn dat we in wezen niet zoveel van elkaar verschillen. Om jou, lieve lezer, een kijkje te geven in mijn leven in al zijn facetten is inderdaad best spannend en heel kwetsbaar, maar mijn moeder heeft me altijd geleerd dat in kwetsbaarheid je kracht schuilt. Ik hoop dat

mijn verhaal je een duwtje in de rug geeft en inspireert, kracht en aanmoediging biedt om in jezelf en je dromen te blijven geloven, en dat je net als ik je vleugels durft uit te slaan.

Ik wens je veel leesplezier!

Liefs, Darren

Baard in de keel

Sommige jongens in mijn klas zijn inmiddels twaalf jaar en beginnen plots een zware stem te krijgen. Iets wat ik als jongen absoluut niet wil. Mijn stem is het enige wat echt meisjesachtig is. Ik ben ontzettend bang om een zware stem te krijgen. Dit veroorzaakt zelfs een enorme paniek in mijn hoofd. Mijn stem kan en mag niet veranderen. Er staat voor mij heel wat op het spel. Een meisje voel ik me, mijn hele leven al. Als kleuter dacht ik zelfs dat ik een echt meisje was. Tegenwoordig realiseer ik me drommels goed dat ik een jongenslichaam heb.

‘In de puberteit wordt de stem van een jongen zwaarder en mannelijker en dat wordt “baard in de keel” genoemd,’ zegt mijn moeder. ‘De adamsappel, het knobbeltje in de hals wordt dan bij jongens langzaam zichtbaar.’

‘Die knobbel vind ik lelijk,’ zeg ik geïrriteerd. ‘Waar zit die bij jou, mama?’

‘Nergens, want vrouwen kunnen die niet krijgen. Alleen mannen hebben een adamsappel.’

Op dat moment besef ik dat ik, net als de jongens in mijn klas, een adamsappel en een zware stem ga krijgen.

‘Dat wil ik niet!’ schreeuw ik. ‘Als dat gebeurt wil ik niet

meer leven, dan wil ik dood.' Ik werp me huilend in de armen van mijn moeder. 'Ik kan mijn meisjesstem niet verliezen!'

'Dat weet ik, Darri,' zegt zij, terwijl haar armen mij nog steviger vasthouden.

De angst begint van me af te glijden, terwijl mijn lichaam nog even naschokt. Het oorverdovend huilen heeft ondertussen plaatsgemaakt voor snikken.

'Komt allemaal goed,' fluistert ze in mijn oor en geeft me een kus op mijn wang.

'Ik zal je gaan aanmelden voor de diagnostische fase op de genderpoli in Amsterdam.'

'Wat gaan we daar dan doen?'

'Praten met dokters die verstand hebben van kinderen zoals jij. Ze zullen onderzoeken of je meisjesgevoel echt is of dat het door het autisme komt.'

Op de genderpoli kunnen ze ervoor zorgen dat ik geen jongensstem ga krijgen, zegt mijn moeder. Iets met een spuit of tabletten. Die gedachte stelt me gerust. Voor mij is het een hele opluchting dat er dokters bestaan die verstand hebben van jongens die zich een meisje voelen. Zo'n dokter ben ik nog niet eerder tegengekomen.

'Ik behandel alleen kinderen die een verstandelijke beperking en autisme hebben. Van jongetjes die zich een meisje voelen, daar heb ik geen kaas van gegeten,' zegt de psychiater van de polikliniek Gastenhof. 'En ik heb u al meerdere keren gezegd dat wij een traject bij de genderpoli niet aanmoedigen. Darrens sterke identificatie met meisjes komt voort uit de autistische stoornis,' zegt hij stellig.

Straks gaat hij mijn moeder nog ompraten, denk ik.

'Ik zeg niet dat u die fantasie helemaal de kop in moet drukken, maar het moet wel afgeremd worden.'

‘Dat heb ik altijd al gedaan,’ antwoordt mijn moeder. ‘Darren mag zich anderhalf uur per dag verkleden als meisje en anderhalf uur per dag televisie of een Disneyfilm kijken. Meisjes-spullen mogen niet mee naar school. Alles wat Darren afleidt en ervoor zorgt dat hij in een fantasiewereld belandt, wordt gereduceerd. Het is onmogelijk om Darren de hele dag uit zijn fantasie te houden.’

‘Anderhalf uur per dag verkleden vind ik al vrij lang,’ zegt de psychiater. ‘Twintig minuten is voldoende en alleen binnenshuis. Wanneer Darren te veel in zijn fantasie is, komt zijn ontwikkeling in het gedrang.’

Er valt een doodse stilte in de spreekkamer. Mijn moeder kijkt me beduusd aan.

‘Jij wilt toch ook nog graag leren, Darren, of niet?’ hoor ik de psychiater zeggen.

Mijn hoofd is intussen een grote warboel en ik begrijp er niets meer van. Bang om iets verkeerd te zeggen, knik ik bevestigend.

De ruitenwissers vegen snel van links naar rechts over de voorruit. Ze proberen het zicht vrij te houden, terwijl de regen onverstoorbaar tegen de voorruit klettert. Ik volg het bandenspoor dat de auto voor ons achterlaat. Vanaf het moment dat we de spreekkamer van de psychiater hebben verlaten, heeft mijn moeder geen woord gezegd. Haar ogen staren geconcentreerd op het natte wegdek. Ik zwijg ook, want ik ben veel te bang dat ze naar de psychiater zal gaan luisteren en alsnog besluit om niet met mij naar de genderpoli te gaan. Stel dat hij gelijk heeft, dat het alleen maar een fantasie is dat ik me geen jongen voel? Maar ik weet toch wat ik voel? Ik ben een meisje!

‘Kom je even naar je weekschema kijken?’ roept mijn moeder vanuit de keuken.

Het weekschema met pictogrammen ligt voor haar op tafel.

‘Je hebt gehoord wat de psychiater vandaag gezegd heeft: het verkleden moeten we gaan inkorten.’

‘Maar mama!’

‘Darren, ik wil niet dat je ontwikkeling stagneert! Je wilt toch ook leren wat de meeste kinderen al kunnen, of niet?’

Ik knik bevestigend.

‘Nou, dan kan je niet zoveel in je fantasie zijn. Ik heb het weekschema aangepast. Als je thuiskomt van school drinken we samen thee.’ Mijn moeder wijst met haar vinger het pictogram van theedrinken aan. ‘Daarna mag je een half uur verkleden en dan gaan we samen in het bos wandelen met Gina.’ Gina is ons hondje.

‘Mag ik dan wel verkleed naar het bos?’

‘Nee, dat gaan we niet doen.’

‘Waarom niet?’

‘Je hebt gehoord wat de psychiater gezegd heeft. Alleen binnenshuis en niet meer dan twintig minuten per dag verkleden!’

Als ik nu goed ga luisteren, gaat mijn moeder misschien toch nog met mij naar de genderpoli, bedenk ik me vliegensvlug.

‘Oké dan, maar ik vind het echt niet leuk hoor!’

‘Ik ook niet, Darri.’

‘Mag ik dan ook niet meer met mijn barbies spelen?’

‘Zeker wel. Na het wandelen ga ik eten koken en dan heb jij een uur vrij spel.’

‘En wanneer mag ik dan YouTube en Nickelodeon kijken?’

‘Dat mag je na het eten, maar niet langer dan een kwartier.’

‘Ooh, mam, maar dat is zo kort!’

‘Je mag een film uitzoeken en dan gaan wij die gezellig samen kijken.’

‘Oké dan!’ zeg ik, terwijl ik stampvoetend naar mijn kamer loop.

Een rugzakje vol

Ik ben drieënhalf en heb een ontwikkelingsachterstand van anderhalf jaar op mijn leeftijdgenootjes. Ik spreek zinnestjes van twee tot vier woorden en heb mijn eigen taal ontwikkeld met niet-bestaande woorden. Ik maak vreemde geluiden, neurie en zeg voortdurend onsamenhangende dingen, maar nooit gericht tegen iemand. Woordjes uit tv-filmpjes blijf ik alsmaar herhalen, zonder dat ik de betekenis ervan weet. Niemand kan mij verstaan, behalve mijn moeder en mijn zus. Zij begrijpen enigszins wat ik bedoel met bepaalde geluidjes, woordjes of dingen die ik doe. Wanneer ik ‘piemah-piemah’ roep, weten zij dat ik daarmee mijn speen bedoel. Taal is ontzettend moeilijk, omdat ik de woorden niet begrijp of de boodschap niet kan opnemen.

Op het medisch kleuterdagverblijf word alles uitgelegd met pictogrammen en daarom moet dit ook thuis geïntroduceerd worden. Dan wordt het voorspelbaar en herkenbaar voor mij. Net als op school heb ik thuis een klok met een rode schijf, die aangeeft hoelang ik met iets bezig mag zijn. Wanneer de rode schijf niet meer te zien is, gaat er een luide pieptoon af. Zo weet ik dat de tijd om is.

Ik ben lichamelijk heel actief, maak vreemde bewegingen met mijn lijf en draai continu rondjes om mijn eigen as. Ik kan geen seconde stilzitten: niet wanneer mijn moeder mij wil aankleden, niet wanneer ik moet eten of mij iets aangereikt wordt. Wanneer ik zelf iets heb uitgekozen om te doen, kan ik hier juist extreem lang mee bezig zijn en ga ik er helemaal in op. Ik heb dit vooral met film kijken, dan wil ik dezelfde film telkens opnieuw zien. Pippi Langkous en *Sneeuwwitje* zijn mijn favorieten en dan kan ik ook stilzitten, bewegingloos zelfs. Wanneer mijn moeder vindt dat ik genoeg film heb gekeken en de televisie uitzet, schreeuw ik alles bij elkaar, ga tegen de tafel trappen, gooi iets kapot of bonk met mijn hoofd op de grond, terwijl ik met mijn armen en benen wild om mij heen sla. Wanneer mijn moeder me probeert te kalmeren, begin ik haar zelfs te slaan.

Angstig ben ik heel erg vaak, vooral voor vreemde geluiden en voor het donker. Elke avond hetzelfde bedritueel: samen een verhaaltje lezen met een verhalenboekje met uitschuifkaartjes. Zo heb ik wat te doen, anders kan ik mijn aandacht er niet bijhouden. Telkens hetzelfde slaapliedje, waarbij mijn moeder de woorden uitbeeldt. Daarna aait ze mij net zolang over mijn voorhoofd en gezicht totdat ik in slaap val. Op het moment dat ze denkt dat ik in slaap gevallen ben en ze zachtjes op haar tenen mijn kamer uit sluipt, begin ik weer te schreeuwen. Zonder mijn moeder in mijn buurt durf ik gewoon niet te slapen. De paniek slaat dan direct toe en zelfs met mijn moeder erbij duurt het vaak uren voordat ik in slaap val. Meestal word ik nog wel drie keer wakker op een nacht. Naast mij komen liggen en aaien is de enige manier om mij weer gerust te stellen.